

Νίκος Αδαμόπουλος

Πίσω από το προπέτασμα καπνού που στήνουν ενιαία η κυβέρνηση, η αντιπολίτευση και το μιντιακό κατεστημένο, με όχημα τη δήθεν σύγκρουση για το «ξεκαθάρισμα» του τηλεοπτικού τοπίου κλπ, εξελίσσεται ο νέος γύρος επίθεσης στα εργασιακά και κοινωνικά δικαιώματα αυτήν την περίοδο. Το κουαρτέτο είναι εδώ και σχεδιάζει με την κυβέρνηση πώς θα επιβληθούν άμεσα οι βίαιες και επείγουσες αντιδραστικές αναδιαρθρώσεις κατ' εντολή κεφαλαίου, ΕΕ και ΔΝΤ, ή με άλλα λόγια, για το πόσο ακόμη θα μηήξουν το μαχαίρι στο σώμα της εργατικής τάξης για την μισό - δόση της νέας μνημονιακής συμφωνίας.

Οι επιδιώξεις τους για το αμέσως επόμενο διάστημα περιλαμβάνουν την ασυδοσία στις απολύσεις, την πλήρη γενίκευση της ελαστικής εργασίας, την ουσιαστική κατάργηση των συλλογικών συμβάσεων εργασίας, νέες περικοπές σε μισθούς και συντάξεις, την παράδοση των «κόκκινων δανείων» των νοικοκυριών στα κοράκια των funds και τους τραπεζίτες για να μη μείνει στους εργαζομένους και τις οικογένειες ούτε δικό τους κεραμίδι να έχουν στο κεφάλι τους.

Παράλληλα, στο δημόσιο τομέα, προετοιμάζεται νέα συνολική και εκ βάθρων συντηρητική γενική αναδιάρθρωση στη ίδια αντιλαϊκή κατεύθυνση. Με οριστική ταφόπλακα στη δημόσια εκπαίδευση, τη δημόσια υγεία, την κοινωνική ασφάλιση και πρόνοια, με τη θέσπιση ιδιωτικοοικονομικών κριτηρίων στη λειτουργία των αντίστοιχων δομών του κράτους. Με τη διαμόρφωση όρων εργασιακής γαλέρας και για τους εργαζόμενους σε αυτές. Με την προώθηση του εξοντωτικού ανταγωνισμού μεταξύ των εργαζομένων στο κυνήγι της στοχοθεσίας, της αξιολόγησης, της προαγωγής. Με την επιβολή ενός κυκλικού συστήματος συνεχών μετακινήσεων και την διεύρυνση των ελαστικών σχέσεων εργασίας για την « κάλυψη » των πραγματικών, τεράστιων ελλείψεων σε ανθρώπινο δυναμικό. Και φυσικά με την ιδιωτικοποίηση - ξεπούλημα και των τελευταίων ασημικών του κράτους.

Ειδική θέση στη νέα επιδρομή κατέχει η αλλαγή του συνδικαλιστικού νόμου, που, αν περάσει, θα είναι ένα καθοριστικό χτύπημα στις ήδη κουτσουρεμένες συνδικαλιστικές και δημοκρατικές ελευθερίες, στη δράση των αγωνιστών και των ταξικών συνδικάτων. Με την ουσιαστική κατάργηση του δικαιώματος στην απεργία, θέλουν να παροπλίσουν το εργατικό κίνημα που δεν έχουν στο χέρι, που διαφοροποιείται από τον εργοδοτικό - κυβερνητικό συνδικαλισμό.

Η σχεδιασμένη αυτή επίθεση, στο όνομα της δεύτερης αξιολόγησης, έρχεται να προστεθεί στο ήδη γκρίζο κοινωνικό τοπίο που έχει διαμορφωθεί από την δχρονη εφαρμογή των αντεργατικών - αντιλαϊκών μνημονιακών νόμων, το τοπίο των απολύσεων, της ανεργίας, της φτωχοποίησης, της απληρωσιάς, τον φοροεπιδρομών, της ακρίβειας.

Η δραματική κατάσταση σε υγεία, παιδεία, πρόνοια, κοινωνικές δομές κλπ, επιδεινώνεται συνεχώς με τις χιλιάδες ελλείψεις, τη συρρίκνωση και κατάργηση δομών, την υποχρηματοδότηση υπό τη δαμόκλειο σπάθη και του «κόφτη», την εκχώρηση σε ιδιώτες και την εμπορευματοποίηση των κοινωνικών παροχών.

Αυτά βιώνονται όλο και πιο άμεσα και έμπρακτα στην καθημερινή ζωή από την πλειοψηφία των εργαζομένων και του λαού και οξύνουν παραπέρα το μεγάλο κοινωνικό πρόβλημα.

Μπροστά σε αυτή την κατάσταση δεν μπορούμε να πάμε με μια από τα ίδια.

Στους εργαζομένους, παρά την απογοήτευση που κυριαρχεί, ο θυμός και η αγανάκτηση μεγαλώνουν. Μια βουβή οργή και αναζήτηση για το τι πρέπει να γίνει, είναι διάχυτη παντού. **Τα αγωνιστικά σκιρτήματα της περιόδου σύντομα μπορούν και πρέπει να μετατραπούν σε καταιγίδα αντεπίθεσης ενός νικηφόρου κινήματος των εργατικών λαϊκών αναγκών και δικαιωμάτων.**

Ο μόνος δρόμος για να εμποδιστεί και να ανατραπεί η ευρωμνημονιακή κόλαση που ζούμε, δεν είναι άλλος από αυτόν του πραγματικού ανυποχώρητου και ανατρεπτικού αγώνα των εργαζομένων σε δημόσιο και ιδιωτικό τομέα και συνολικά του λαού και της νεολαίας.

Ο αγώνας του εργατικού συνδικαλιστικού κινήματος αποτελεί απαραίτητο κόμβο για να μπλοκαριστεί ο νέος γύρος της αντεργατικής επιδρομής, οι συνεχιζόμενες αντιδραστικές αναδιαρθρώσεις και να ανατραπούν τα όσα επιβλήθηκαν, να αποτελέσει σημείο συνολικής στροφής των εξελίξεων.

Και εδώ οι ευθύνες είναι μεγάλες και πολυποίκιλες. Φυσικά δεν μπορούμε να περιμένουμε τίποτα από τον πλήρως αστικοποιημένο, εργοδοτικό συνδικαλισμό που κυριαρχεί σε ΓΣΣΕ αλλά και ΑΔΕΔΥ και στις περισσότερες δευτεροβάθμιες συνδικαλιστικές οργανώσεις, τους είδαμε σε όλο το προηγούμενο διάστημα. Ας μην πλανιόμαστε πως θα κάνουν κάτι διαφορετικό τώρα. Όταν η φωτιά του αγώνα θα ανάψει πάρα την θέλησή τους, θα κάνουν τους πυροσβέστες πάλι.

Ιδιαίτερες όμως και ξεχωριστές ευθύνες έχουν και οι δυνάμεις με ταξική αναφορά, όπως το ΠΑΜΕ και εκείνες που συγκροτούν το ΜΕΤΑ, με την στάση και την τακτική τους την προηγούμενη περίοδο, (ποιοι δεν θυμάται την 48ωρη φάντασμα) που μας έσυραν και με τις δικές τους ευθύνες.

Ακόμη και σήμερα δίνοντας χώρο και χρόνο να κάνει παιχνίδι πρώτα η ΓΣΕΕ με την ΑΔΕΔΥ, αρνούμενοι ή κωλυσιεργώντας στην πράξη για άμεση απεργιακή απάντηση και κλιμάκωση.

Σήμερα όσο ποτέ άλλοτε είναι αναγκαία η κοινή δράση των μαχόμενων δυνάμεων της αριστεράς ώστε να συμβάλουν σε ένα αγωνιστικό ανατρεπτικό μέτωπο αφήνοντας κατά μέρος ηγεμονισμούς και κοινοβουλευτικές αυταπάτες.

Για να πάνε τα πράγματα αλλιώς, για την αντεπίθεση του εργατικού συνδικαλιστικού κινήματος

Πρώτη και αναγκαία προϋπόθεση για αυτό είναι ένα νέο, ταξικά ανασυγκροτημένο εργατικό συνδικαλιστικό κίνημα, στο περιεχόμενο και τις μορφές του, στις κατευθύνσεις και τους στόχους του, στις δομές και την συγκρότηση του.

Αυτό, γενικά, σημαίνει ένα κίνημα που δεν θα συμβιβάζεται με το καθεστώς της εκμετάλλευσης ανθρώπου από άνθρωπο σαν το τέλος της ιστορίας (και μάλιστα στην κρίση του) και την επιπλέον ειδική πλευρά για τη χώρα μας που είναι τα μνημόνια.

Ένα κίνημα που θα ενοποιεί τον κόσμο της εργασίας, με διακλαδική λογική, με αναβαθμισμένους πολιτικό-συνδικαλιστικούς στόχους. Που δεν θα δίνει την μάχη από τη σκοπιά της υπεράσπισης του παλιού, ή της εξαίρεσης των κλάδων από κάποια ακραία μέτρα, αλλά θα θέτει επιθετικά τα ζητήματα και την απάντηση από εργατική και συνολική σκοπιά.

Πρέπει να γίνει κατανοητό στο κόσμο της δουλειάς πως όλα τα παραπάνω δεν αποτελούν απλώς κάποια μέτρα, αλλά είναι οι βασικές κατευθύνσεις και στόχοι του ευρωπαϊκού αλλά και των πιο δυναμικών τμημάτων του ελληνικού κεφαλαίου, βασικές πολιτικές της ΕΕ, του ΔΝΤ και των αστικών κυβερνήσεων σε όλη την Ευρώπη και τον κόσμο.

Αυτά που προωθούνται σήμερα είναι βαθιές τομές, που αφορούν τον πυρήνα της εκμετάλλευσης στη νέα εποχή. Η κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ - ΑΝΕΛ είναι βασικός πυλώνας σήμερα στην εφαρμογή όλων αυτών των αντιλαϊκών αντεργατικών πολιτικών και αναδιαρθρώσεων και δεν πρέπει να υπάρχει καμία αυταπάτη.

Οι αναδιαρθρώσεις αυτές είναι πλευρές πολύ ουσιαστικές της στρατηγικής του κεφαλαίου για την ανάταξη των κερδών του και την αντιμετώπιση της κρίσης του.

Ένα τέτοιο κίνημα δεν μπορεί να μην προβάλλει μια συνολική λογική διεξόδου και σύγκρουσης με τα ευρωμνημόνια, τις αναδιαρθρώσεις σε όλα τα επίπεδα, στην εργασία, στο κράτος και την λειτουργία του, στα δημοκρατικά και κοινωνικά δικαιώματα για την εξυπηρέτηση του καπιταλιστικού κέρδους στις συνθήκες κρίσης, της συρρίκνωσης έως και εξαφάνισης κάθε κοινωνικής παροχής.

Η διεξοδος σήμερα είναι αυτονόητο πως προϋποθέτει την κατάργηση όλων των μνημονιακών νόμων. Την σύγκρουση και έξοδο από την φυλακή της ΕΕ και των δημοσιονομικών ευρωσυμφώνων, τον απεγκλωβισμό από την θηλειά του χρέους και τη διαγραφή του, την εθνικοποίηση των τραπεζών και των επιχειρήσεων στρατηγικής σημασίας με εργατικό και κοινωνικό έλεγχο κ.α. στη συνέχεια.

Καθοριστική και αναγκαία επίσης προϋπόθεση για την συγκρότηση ενός τέτοιου κινήματος είναι το οριστικό διαζύγιο από τις λογικές του κυρίαρχου αστικοποιημένου - εργοδοτικού συνδικαλισμού και όλες τις μορφές έκφρασής του. Δεν μπορούμε, ούτε να περιμένουμε, ούτε να είμαστε ακολουθητές των σχεδιασμών τους. Ο ίδιος ο κόσμος τούς έχει γυρίσει την πλάτη. Αυτό δεν σημαίνει πως εγκαταλείπουμε τα συνδικάτα και την μάχη εντός τους.

Ένα τέτοιο κίνημα στην αφετηρία του θα οικοδομείται και θα στηρίζεται πάνω στα αγωνιστικά πρωτοβάθμια σωματεία και σε επιτροπές αγώνα στους χώρους δουλειάς που πρέπει να στηθούν παντού, στις **αγωνιστικές συλλογικότητες**, στον **κάθε εργαζόμενο** που θέλει να παλέψει για να σταματήσει και να ανατραπεί αυτή η πολιτική. **Με μαχητικές μορφές σε όλα τα μέτωπα, με κοινή δράση, δημιουργώντας ένα πραγματικό αγωνιστικό κέντρο αγώνα στα χέρια των εργαζομένων.**

Σε αυτή την κατεύθυνση η ενιαία μετωπική παρέμβαση των δυνάμεων της ΑΝΤΑΡΣΥΑ και της ανατρεπτικής αντιιμπεριαλιστικής αριστεράς, θα δώσει ώθηση στην ταξική ανασυγκρότηση του κινήματος, κι αυτό θα είναι πραγματικό βήμα προς τον πόλο.

Να πέσουμε στη μάχη τώρα χωρίς άλλες καθυστερήσεις και χρονοτριβές

Κόντρα στην λογική της άσφαιρη διαμαρτυρίας, της λογικής των συνδιαλλαγής των «κοινωνικών εταίρων» της αντίστασης στις πιο βάρβαρες πλευρές, για κάποια ψίχουλα, για φρένο στην ακραία φτώχεια, και την υπεράσπιση κάποιων «κεκτημένων», που τελικά οδηγεί στη χειροτέρευση συνολικά της θέσης των εργαζομένων.

Δε συμβιβάζομαστε με τη συνεχή φτωχοποίηση,

Συγκροτούμε, τώρα αγωνιστικό μέτωπο και το πάμε μέχρι τέλους.

Αντιτασσόμαστε στη νέα επιδρομή στα εργασιακά δικαιώματα και τις συνδικαλιστικές ελευθερίες. Στο χτύπημα του δικαιώματος της απεργίας και της συνδικαλιστικής δράσης, στις ομαδικές απολύσεις, στην κατάργηση των ΣΣΕ, στα νέα μέτρα συνολικά του τρίτου μνημονίου και των προαπαιτούμενων της δεύτερης αξιολόγησης.

Αγωνιζόμαστε για τη διεύρυνση των δημοκρατικών συνδικαλιστικών και κοινωνικών δικαιωμάτων των εργαζομένων όλου του λαού και της νεολαίας.

Απαιτούμε και διεκδικούμε την κάλυψη των απώλειών στο εισόδημα. Αυξήσεις στους μισθούς και τις συντάξεις με συλλογικές συμβάσεις για όλους, με μείωση της φορολογίας των εργαζομένων, με κούρεμα των χρεών σε κράτος, τράπεζες και οργανισμούς. Μπλοκάρουμε τους πλειστηριασμούς και τις κατασχέσεις .

Αντιπαλεύουμε τη διάλυση των υπηρεσιών και το ξεπούλημα των δημοσίων αγαθών ενάντια στις ιδιωτικοποιήσεις και την εμπορευματοποίηση.

Αγωνιζόμαστε για μαζικές μόνιμες προσλήψεις σε όλες τις κοινωνικές λειτουργίες του κράτους για την κάλυψη των τεράστιων αναγκών.

Αρνούμαστε να γίνει η ζωή μας λάστιχο, αρνούμαστε τη δουλειά χωρίς δικαιώματα, την εντατικοποίηση.

Παλεύουμε για την κατάργηση κάθε μορφής προσωρινής και ελαστικής εργασίας. Να μπει τέλος στην ομηρία των εργαζομένων συμβασιούχων για μόνιμη και σταθερή δουλειά για όλους.

Απαιτούμε την μείωση του χρόνου εργασίας τώρα, με γενικευμένο 35ωρο, για να δουλέψουν οι άνεργοι.

Στη βάση αυτή πρέπει να προχωρήσουμε τώρα σε μια γενικευμένη εξόρμηση σε κάθε χώρο δουλειάς, να το θέσουμε σε κάθε σωματείο, σύλλογο, σε συνελεύσεις, συγκεντρώσεις, συσκέψεις, Με ανοιχτό ενωτικό κάλεσμα σε όλες τις ταξικές αγωνιστικές δυνάμεις και αγωνιστές.

Με ένα τέτοιο πλαίσιο, η προκήρυξη μια γενικής απεργίας στις 10 του Νοέμβρη μέσα από πολύμορφες αγωνιστικές δράσεις σε όλα τα μέτωπα μέχρι τότε, (η κωλυσιεργία και το τράβηγμα όλο προς τα πίσω δίνουν πολύτιμο χρόνο στην κυβέρνηση) **μπορεί να αποτελέσει ένα βήμα εμπρός, με την απαραίτητη αγωνιστική κλιμάκωση στη συνέχεια, για την ανάταση και αντεπίθεση του εργατικού και λαϊκού κινήματος.**

Δημοσιεύθηκε στο ΠΡΙΝ, 23.10.2016